

6. deň (23. januára)

Šiesty deň oktávy modlitieb za jednotu kresťanov. Navrhované témy sú: Kristus chcel založiť Cirkev na apoštoloch. Všetci kresťania sú povolaní byť apoštolmi. Apoštolát ad fidem a ad gentes.

23.01.2024

KNIHA Skutkov apoštolov po opise zoslania Ducha Svätého v podobe ohnivých jazykov na učeníkov zhromaždených v Jeruzaleme zaznamenáva spoločnú črtu prvých kresťanov: „Vytrvalo zotrvali v

učení apoštolov“ (Sk 2, 42). V dnešnej modlitbe uvažujeme o poslednej vlastnosti Cirkvi: o jej apoštolskosti.

Svätý Josemaría poukazuje na to, že „hlásanie evanjelia nevzniklo v Palestíne z osobnej iniciatívy niekoľkých horlivých ľudí. Čo mohli urobiť apoštoli? Vo svojej dobe sa nepočítali za nič; neboli ani bohatí, nemali vysokú kultúru, ani neboli ľudskými hrdinami. Ježiš kladie na plecía tejto hrstky učeníkov obrovskú, božskú úlohu. *Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo; aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene* (Jn 15, 16). Počas dvetisícročnej histórie sa v Cirkvi zachovala apoštolská postupnosť. Biskupi - vyhlasuje Tridentský koncil - *nastúpili na miesto apoštolov a sú ustanovení, ako hovorí sám apoštol (Pavol), Duchom Svätým, aby spravovali Božiu Cirkev*

(Sk 20, 28)^[1]. Svätý Pavol v liste Efezanom, ľuďom, ktorí uctievali bohov vytvorených vlastnými rukami, tiež pripomína, že po krste v Kristovom mene sa stali „spoluobčanmi svätých a Božej rodiny, postavenej na základoch apoštolov“ (Ef 2, 19).

Tak ako prví kresťania, aj my stojíme na tom istom základe.

Prostredníctvom apoštolskej postupnosti sa časom zachováva istota pokračovania v práci pre Boha ako odpoveď na poslanie samotného Ježiša Krista: „Chodte a učte všetky národy“ (Mt 28, 19). Okrem toho je to spôsob, ako zachovať a s istotou odovzdávať ďalej slová, ktoré sme počuli od samotných apoštolov: „Maj za vzor zdravých slov to, čo si počul odo mňa, vo viere a v láske, ktoré sú v Ježišovi Kristovi“ (2 Tim 1, 13).

Dnes môžeme ďakovať Pánovi za apoštolskosť Cirkvi a modliť sa, aby sa všetci kresťania - na základe

svojho božského pôvodu -
zhromaždili v jednom Božom ľude.

„VŽDY keď čítame Skutky apoštolov,“
zdôraznil svätý Josemaría, „nás
dojme odvaha, dôvera v ich poslanie
a obetavá radosť Kristových
učenikov. Nepožadujú davy. Aj keď
prídu zástupy, oslovujú každú
jednotlivú dušu, každého človeka,
jedného po druhom: Filip Etiópčana
(porov. Sk 8, 26-40); Peter stotníka
Kornélia (porov. Sk 10, 1-48); Pavol
Sergia Pavla (porov. Sk 13, 6-12)“^[2].
Aby sme pochopili apoštolskosť
Cirkvi, je potrebné mať účasť na
zápale prvých učenikov, ktorí
pracovali s vedomím, že v Kristovi
objavili to najdôležitejšie vo svojom
živote. Svätý Pavol to prichádza
povedať slovami, ktoré zapalujú
oheň: „Pre neho som všetko stratil a

všetko pokladám len za odpad, aby som získal Krista“ (Flp 3, 8).

Pápež František zdôrazňuje, že „byť učeníkom znamená mať trvalú dispozíciu prinášať Ježišovu lásku druhým, a to sa deje spontánne na každom mieste: na ulici, na námestí, v práci, na ceste. Pri tomto kázaní, vždy úctivom a priateľskom, je prvým momentom osobný dialóg, v ktorom sa druhý človek vyjadruje a delí sa so svojimi radosťami, nádejami, starosťami o svojich blízkych a mnohými vecami, ktoré naplňajú srdce“^[3]. Každý kresťan na mieste, kde sa nachádza, je prítomnosťou samotnej Cirkvi, ktorá chce vo svete šíriť svoju radosť a svoje svetlo. Účasť na odovzdávaní evanjelia nás spája s touto prvotnou úlohou; dáva nám zakúsiť apoštolskosť Cirkvi, ktorá sa zakladá na slovách a živote Ježiša Krista.

Svätý Josemaría zdôrazňuje, že apoštoli si vždy zachovali túto misionársku horlivosť, pretože „sa to naučili od Majstra. Spomeňte si na podobenstvo o robotníkoch, ktorí čakali na prácu uprostred dedinského námestia. Keď tam majiteľ vinice prišiel, už dávno cez deň, stále zistil, že sú tam robotníci bez práce: *Ako to, že tu celý deň nečinnne stojíte? Odpovedali mu: Lebo nás nikto nenajal* (Mt 20, 6-7). To je pravda. Toto sa v živote kresťana nesmie stať; v jeho okolí nesmie byť nikto, kto by mohol povedať, že nepočul o Kristovi, lebo mu ho nikto nezvestoval“^[4]. Apoštolát pre kresťana nie je úloha ohraničená časovo, ani činnosť vyhradená len pre určité situácie: kresťan je vždy apoštolom^[5].

TENTO ZMYSEL pre poslanie, ktorý sa zrodil z krstu, bol charakteristický aj pre prácu s dušami, ktorú svätý Josemaría od začiatku rozvíjal. Preto s pravdou, ktorá sa potvrdzuje už mnoho rokov, tvrdil, že „Dielo miluje s prednosťou apoštolát *ad fidem* (...) a svoje úsilie zameriava *ad gentes*“, teda na všetkých, ku ktorým ešte neprišla Kristova útecha. „Dobre poznáte,“ povedal nám inokedy, „otvorenosť pohľadu, lásku, ktorú sme vždy prejavovali voči tým, ktorí nezdieľajú našu vieru, voči tým, ktorí nie sú v jednej, svätej, katolíckej, apoštolskej, rímskej Cirkvi. Od začiatku sme považovali tieto duše za priateľov, a tak často za spolupracovníkov v našej apoštolskej práci“^[6].

Vzorom pre otvorenie sa všetkým ľuďom bol vždy život prvých kresťanov. Počnúc Jeruzalemom sa rozšírili do všetkých známych kultúr, národov a jazykov, nasledujúc

príkaz, ktorý dal Ježiš Kristus svojim učeníkom: „Chodte a získavajte učeníkov“ (Mt 28, 19). Takto, s odstupom storočí, „mnoho duší dospelo k plnosti viery,“ povedal svätý Josemaría, „po tejto najjemnejšej ceste lásky. Ďakujte za to Bohu a vyprosujte mu silu a pokoru, aby ste nikdy nebránili pôsobeniu milosti, aby ste vždy boli dobrými nástrojmi jeho milosti. Opakujem: nikdy nesúdte unáhle, buďte dobrými priateľmi všetkých, rešpektujte slobodu druhých a slobodu milosti; a zároveň vyznávajte svoju vieru slovom i skutkom“^[7].

S naším úprimným priateľstvom otvoreným pre všetkých „niet spoločných časov, ktoré by neboli apoštolské: všetko je priateľstvo a všetko je apoštolát, bez rozdielu“^[8]. S dôverou v príhovor apoštolov chceme, podobne ako prví kresťania, vytrvať v ich učení a v túžbe prinášať

Kristovo priateľstvo ľuďom okolo nás. Prosíme Máriu, Kráľovnú apoštolov, aby nám pomáhala ďakovať a oceňovať apoštolskosť Cirkvi stále novým spôsobom. A zároveň nech ona zapáli naše srdcia Kristovým ohňom: „*Fac ut ardeat cor meum in amando Christum Deum*“^[9].

^[1] Svätý Josemaría, *Vernosť Cirkvi*, 4-VI-1972.

^[2] Ibid.

^[3] František, *Evangelii gaudium*, bod 128.

^[4] Svätý Josemaría, *Vernosť Cirkvi*, 4-VI-1972.

^[5] Porov. Fernando Ocáriz, *List 14-II-2017*, bod 9.

[6] Svätý Josemaría, *Inštrukcia*,
máj-1935 / 14-IX-1950, bod 146.

[7] Svätý Josemaría, *List 24-X-1965*,
body 56 a 62.

[8] Fernando Ocáriz, *List 1-XI-2019*,
bod 19.

[9] *Hymnus Stabat Mater*.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/6-den-23-
januara/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/6-den-23-januara/) (18.08.2025)